

יוסף נוכח־נולקחון: שבעה נוספרים

"הכה את המימסד" הוא משחק אהוב, אבל מותר לדרוש שאפילו במשחק זה יישמרו כללים מסוימים של הגינות. אני קובע בתרעומת שאין הדבר כך במאמר־הבקורת על הספר "שבעה מספרים" שהופיע ב"קשת" מס' 60 והחתום בראשי־תיבות ב. ט.

מחבר המאמר מתפלמס עם המבוא שכתב כותב הדברים האלה לאנתולוגיה זו, המכילה סיפורים מאת שבעה מספרים שהתחילו בכתיבתם ערב קום המדינה. בהתייחסו לדברי פרופ' הלל ברזל, שהדגיש את ההתפתחות המאוחרת של סופרים אלה, כתבתי: "אבל בני התקופה שחונכו על ברכי העברית בגולה וקראו את פרי ביכוריהם של סופרי הקבוצה שצצה בתחילת שנות הארבעים, הופתעו יותר מהנוף האחר שמצא את ביטויו ומהקול החדש שנשמע, הן בלשון הן בנושא", ז. א. : הדגשתי את הייחוד שבקבוצה זו בראשית דרכה, לעומת התפתחות מאוחרת יותר של סופרים אלה (בלי להביע כל הערכה ספרותית אם היתה התפתחות זו בגדר שיפור או לא).

ומה שם ב. ט. בפי ? "מחברי שנות הארבעים", אומר הוא לנו (כלומר : אני-י. מ.), "השתפרו מאז הרבה". לא כתבתי זאת, ולפי הציטוט האמיתי מדברי ברור שהדגשתי בדיוק את ההיפך. לכן אין שחר למסקנות שמסיק ב. ט.

ב. ט. מטיל דופי בהופעת האנתולוגיה שהיא, לדבריו, "כרטיס ביקור-לא של ספרות אלא של פעילות תרבותית של המשרד הממשלתי הממונה על כך". לא זה בלבד שהוא מעלים מן הקורא את העבודה שהאנתולוגיה יוצאת גם מטעם התאחדות־המו"לים אלא כנראה אינו יודע שהציבור מעריך מאוד "כרטיס ביקור" זה. הקוראים, על־כל־פנים, מצביעים בכיסיהם, כי מדי שנה בשנה נמכרים מהאנתולוגיה 8,000 עד 12,000 עותקים, ודומה כי זה הישג לא מבוטל.

גם הערת ב. ט. שהאנתולוגיה היא מעין "פזוזה" של משרד־החינוך־והתרבות ליום־חג ושבימי־חול לא שמע שהמשרד עשה למען הפצת הספר העברי אין לה יסוד. דווקא בשנים האחרונות עזר המשרד בדרכים שונות להפצת הספר העברי כמו באמצעות הספריות הציבוריות (וגם בהפצת ספרות עברית מקורית במחיר מוזל בקרב תלמידי בתי־ספר תיכוניים), תמיכה בהוצאת ספרי שירים ופרוזה, וכו'. נראה כי לו באמת התעניין ב. ט. בנושא, ודאי היה שומע על פעולות אלו.

המחלקה לאמנות,

משרד החינוך והתרבות